

Bố Muốn Về Nhà

Nguyễn Thị Thanh Dương

Ông Đê mở mắt thức dậy sau giấc ngủ trưa, hôm nay là thứ mấy và bây giờ là mấy giờ ông cũng không biết. Ở đây ngày nào cũng như ngày nào, ông là người già trí óc lúc nhớ lúc quên bên cạnh những người già khác, bệnh hoạn, lú lẫn, thì ngày tháng có nghĩa gì đâu. Ông ngồi dậy nhìn sang giường bên cạnh ông Mỹ già đã thức từ lúc nào. Ông Đê thản nhiên hỏi bằng tiếng Việt Nam:

- Ông ngủ trưa có ngon không?

Ông Mỹ vốn mắt trí nhớ khá nặng lại không hiểu tiếng Việt nên cũng thản nhiên và ngu ngơ đáp lại dĩ nhiên là bằng tiếng Mỹ:

- Ông muốn đi ăn dinner không, ông đói bụng chưa?

Hai ông già chung phòng trong nursing home vẫn nói chuyện với nhau trời ơi đất hỡi chẳng ai hiểu ai như thế. Cả hai đều vui vẻ y như vừa xong một cuộc trò chuyện tâm đầu ý hợp...

Ông Đê tìm chiếc gậy để cho ông nương tựa khi đi ra ngoài, chiếc gậy này con gái ông mua 20 đồng trong cửa tiệm bán dụng cụ, đồ dùng y khoa cho người già, có thể điều chỉnh cao thấp tùy ý và đầu gậy có bọc cao su khó trơn trượt. Ông Đê lúc nào cũng hướng về phía cổng nursing home dù ông biết là cánh cửa đã khóa cùng với người nhân viên ngồi canh cổng, không bao giờ ông có thể đi ra ngoài, nhưng ông được nhìn qua tấm cửa kính cảnh vật bên ngoài, ở nơi nào đó ông đã từng có một mái nhà. Thẩn thờ đứng rất lâu nhìn ra ngoài ông Đê lại dò dẫm chống gậy bước về phòng. Đi qua phòng khách hay các hành lang ông thấy vài người già như ông, mỗi người một vẻ, một kiểu, lặng lẽ ngồi gục đầu trong xe lăn, hay lò dò từng bước đi.

Thắm Nguyễn

Về chiếc giường của mình ông Đê lại nằm xuống, mắt mở thao láo, ông rất hồi hộp lo lắng sợ mình ngủ quên mấy đứa nhân viên bất ngờ đến dựng ông dậy để đưa ông... xuống phòng tắm hay phòng ăn dù ông đang say sưa ngủ đến đâu, dù ông không muốn tắm, dù ông chẳng muốn ăn, nhưng chúng nó làm việc ăn lương cứ đúng giờ là làm nhiệm vụ.

o O o

Sáng hôm sau con gái ông đến, ông mừng rỡ túm lấy áo con nài nỉ:

- Con ơi... đưa bố về nhà đi.

Con gái an ủi:

- Thì con đến đón bố về thăm nhà chơi với con cháu đây.

Ông kể lể và khóc, không biết vì mừng vui hay vì tủi thân, nhưng giọng điệu ông tỉnh táo hẳn ra:

- Bố thèm món ăn Việt Nam, thịt kho, cá kho, rau luộc chấm với nước mắm... bố thèm nhiều thứ lắm.

Con gái nhắc nhở:

- Con biết rồi. Bố nhớ mang hai hàm răng giả vào để ăn cơm cho ngon miệng. Về nhà con sẽ làm thịt ba rọi luộc chấm với nước mắm như ngày xưa bố từng nhắm rượu..

- Thế hả con... mẹ mày làm cho bố chén nước mắm giảm tỏi ớt đậm đà ngon lắm.

Những ngày ấy đã qua lâu rồi. Vợ ông mất cả chục năm nay, vậy mà mỗi lần nhắc lại ông đều tưởng như mới ngày hôm qua, hôm kia... Bà mất, căn phòng do housing trợ giúp, thuê apartment chỉ còn lại một mình ông tiếp tục sống, một mình tuy buồn nhưng ông thanh thoi tự do như ý. Ông đi bộ ra chợ Việt Nam ở bên kia đường, thích ăn gì thì mua về nấu. Ông vẫn nhớ món thịt ba rọi luộc chấm nước mắm của vợ mà ông dù có làm cũng không ngon bằng bà làm.

Nhà con gái ở gần, cách 10 phút lái xe, vẫn thường đến thăm và phụ giúp ông nhiều việc vặt như nấu nướng,

giặt giũ hay dọn dẹp nhà cửa cho đến khi con gái ông nhất quyết bắt ông phải dọn vào ở trong nursing home này. Ông Đê năm nay vừa đúng 90 tuổi, về thể chất ông “khỏe mạnh” so với tuổi, không bệnh hoạn ngặt nghèo, chỉ có tội chân tay run rẩy yếu ớt nhưng ông vẫn đi đứng được, về tinh thần ông nửa nọ nửa kia, lúc tỉnh nói năng bình thường, lúc lú lẫn nói không đâu vào đâu, chẳng nhận thức gì cả. Ông không thể tự chăm sóc bản thân được nữa. Con gái ông đã suy nghĩ tính toán cặn kẽ, nhà chị có 4 phòng đã đủ cho 4 người, hai vợ chồng và hai đứa con. Vợ chồng chị đều đi làm, hai đứa con đi học, không thể mang bố già về ở chung, lấy ai chăm sóc? Với lại chị quan niệm để bố trong nursing home còn có y tá theo dõi tình trạng sức khỏe, ăn uống hợp lý cho tình trạng từng người. Thỉnh thoảng chị ghé thăm bố như ngày hôm nay.

Ông Đê hớn hờ chống gậy lê bước theo con gái ra xe, như một đứa bé vui mừng náo nức sắp được mẹ chở đi chơi công viên. Con cháu vui vẻ đón ông về nhà, hai đứa cháu ngoại từng được ông bà chăm sóc đón đưa từ lúc lọt lòng đến khi đi học nay đã lớn phổng phao, đứa 15 đứa 17. Thỉnh thoảng ông vẫn lú lẫn hỏi chúng là... con cái nhà ai. Cũng may lúc tỉnh ông vẫn nhớ ra và nói tên từng đứa. Con gái thu xếp cho ông một phòng vì ông sẽ ở nhà hai ngày cuối tuần.

Bữa cơm đầu tiên về nhà đã được dọn ra, có bát đĩa sạch đẹp, có napkin, có mảnh báo trải sẵn, có chai bia lạnh mới lấy trong tủ lạnh ra và có món ông ưa thích là canh mồng tơi nấu tôm khô giã nhỏ, có thịt ba rọi luộc thái mỏng chấm nước mắm nguyên chất giã tỏi ớt.

Con gái chỉ mảnh báo dặn dò:

- Bố nhai gì không được thì nhả ra để vào tờ báo này, đừng vứt xuống sàn nhà sinh ra kiến, gián đấy. Còn napkin này bố lau tay.

Lúc bố còn ở apartment, phòng ăn, góc bếp đầy gián, chúng tự do sinh sôi nảy nở chẳng thuốc nào tiêu diệt nổi dù chị đã thay đổi mua nhiều loại thuốc diệt gián khác nhau... Tuy dặn dò kỹ lưỡng thế chị vẫn... ngồi canh chừng kẻo bố trí óc lãng đãng hoặc quen tay vứt thẳng rác xuống sàn nhà như bấy lâu nay.

Ăn cơm xong ông tráng miệng miếng bánh đậu xanh Bảo Hiên Ròng Vàng. Từ đầu đến cuối toàn là những món mà ông ưa thích. Con gái ông ngồi tiếp thức ăn cho bố. Chị kiên nhẫn ngồi đợi ông ăn đến miếng cuối cùng. Khi ông vừa ăn xong thì chị đã nhanh nhẩu:

- Bố ra chỗ sink kia rửa tay súc miệng.

Đích thân con gái rửa tay và đưa nước ấm cho bố súc miệng, chị nhắc nhở từng chút một:

- Bố rửa tay xà bông xong tháo răng giả ra súc miệng vài lần cho sạch sẽ.

Chị rửa sạch bộ răng giả cho bố và ngâm vào hộp nước. Khi ông Đê vào restroom vừa ra thì tức khắc con gái chạy bay vào để... lau chùi, chị biết chắc thế nào bố chị đi tiểu cũng vương vãi ra sàn nhà như chị từng thấy khi bố ở apartment trước kia, nếu không lau sạch mùi khai sẽ bốc lên và người khác giẫm vào là bôi bẩn ra cả nhà.

Buổi tối con gái trải sẵn giường gối cho bố, đưa tận tay bố chiếc remote control ti vi và chỉ dẫn:

- Đây là các đài ti vi Việt Nam. Bố tha hồ mở xem khi nào muốn ngủ thì tắt đi. Chúc bố ngủ ngon nhé.

Ông nằm đắp chăn xem ti vi ngoạn ngoạn như một đứa trẻ. Chị yên chí ra ngoài và làm việc của mình, đến khuya chị sắp sửa vào phòng ngủ của mình thì bắt gặp bố già vừa lên vào bếp xong vội vã trở về phòng ngủ, chị ngạc nhiên... dí theo bắt gặp bố đang bóc thanh bánh đậu xanh Bảo Hiên Ròng Vàng bỏ vào miệng ăn ngon lành như người đang đói khát. Chị giãy nảy lên:

- Trời ơi, nửa đêm bố còn mang bánh ngọt vào phòng ngủ để ăn, sẽ sinh ra gián kiến bố biết chưa? Với lại bố đã súc miệng rửa tay rồi, bây giờ phải... làm lại tất cả.

Ông trở thành lú lẫn cáu kỉnh:

- Thôi, thôi, để cho tao yên, tao đi ngủ đây.

Và ông nhất định từ chối rửa tay súc miệng, nằm trùm chăn phản đối con gái tới cùng. Ông đã chiến thắng.

Suốt hai ngày cuối tuần con gái quá căng thẳng vì cứ phải liếc mắt để ý từng hành động của bố, ông làm gì cũng vương vãi rơi đổ không canh chừng sao được, chưa kể phải trả lời hàng chục lần các câu hỏi của bố giống như nhau mà mỗi lần hỏi xong ông lại quên và... hỏi nữa. Vất vả nhất là... bắt bố vào phòng tắm, bố không chịu để con cái tắm giùm, bố tự ái tao còn tay còn chân không phải nhờ đứa nào. Chị đã pha sẵn thùng nước ấm, xà bông gội đầu, xà bông tắm để gần kề, một chiếc ghế con cho bố ngồi tắm, khăn áo mới sạch sẽ để bố thay... Vậy mà 10 phút sau bố tinh tươm quần áo mới ra khỏi phòng tắm và khoe rằng bố đã... lau chùi mình mấy đủ sạch rồi, khỏi cần tắm rửa làm gì... tốn nước. Không biết bố “lau chùi” kiểu nào mà thùng nước ấm còn nguyên. Chị lại chịu thua như tối qua đã thua bố khi ông không chịu rửa tay sau khi ăn bánh trong

phòng ngủ. Chỉ có nhân viên trong nursing home làm việc thẳng thừng may ra bố mới chịu nghe. Với lại bố không biết tiếng để nói năng cãi cọ với họ được.

Con gái đang soạn đồ cho bố trở lại nursing home thì ông chống gậy ra ngoài sân từ lúc nào, chị vội vã đi tìm thì thấy ông đang đi mãi phía xa, chị chạy lại cầm tay bố:

- Bố đi đâu thế, làm con hết hồn tưởng bố đi lạc...

Giọng ông dõng dạc:

- Về nhà.

Con gái dỗ ngọt:

- Đúng rồi, con đang chuẩn bị đưa bố trở về nhà, về nursing home của bố .

Ông tỉnh táo hơn bao giờ, tuôn ra một tràng... thống khổ:

- Bố không về nhà của con đây, không về nursing home kia. Bố về nhà của bố, về căn nhà housing ở apartment kia, nơi ấy bố được quyền sống theo ý bố. Ở nursing home là một nhà tù, họ khóa cửa, có người canh cổng. Buổi trưa bố đang ngủ, họ giở thốc tấm chăn lên một cách phũ phàng để.... bắt bố đi tắm cho bằng được. Bố chưa đói nhưng tới giờ ăn cũng bị đưa xuống phòng ăn cho bằng được. Họ không cần biết cảm xúc bố ra sao, họ cho gì ăn nấy, bố không có quyền đòi hỏi thứ mình muốn. Hỡi, đời còn gì vui?

Về nhà con chơi lại là nhà tù thứ hai, tuy con cháu thương yêu chăm sóc nhưng bố cảm thấy luôn bị theo dõi rình rập, nhất cử nhất động của bố đều bị con cháu bám theo, chỉ huy bố từng li từng tí chỉ để giữ gìn sạch sẽ cái nhà này. Hỡi, đời còn gì là hai chữ tự do?

Nói xong ông bật khóc như đứa trẻ, là lúc trí óc ông lẫn thần ngu ngơ mà vẫn khẳng định:

- Để bố về nhà... về nhà của bố...

Nguyễn Thị Thanh Dương

Có thể bạn quan tâm: NTTD

- Một đô la không hơn không kém!
- Tâm xuân
- Chiếc phong cầm của bố tôi (kỳ 2)
- 26 lần Giáng Sinh, chưa về tới nhà!
- Chiếc phong cầm của bố tôi